

- виховна -- створення підґрунття для формування екологічної культури як окремих індивідів, так і суспільства загалом [3].

В роботі обговорюється вплив соціальної реклами на формування екологічної свідомості.

Література

1. К истории экологической рекламы / М.В. Власова, Е.Э. Павловская // Архитектон: известия вузов, № 37, Март 2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://archvuz.ru/2012_1/8

2. Функції та можливості соціальної реклами: український та зарубіжний досвід [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.city-institute.org/index.php?id=369&Itemid=245&option=com_content&view=article

3. Екологічна свідомість, екологічні цінності у структурі екологічної культури [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://pidruchniki.com/77024/kulturologiya/ekologichna_svidomist_ekologichni_tsin_nosti_strukturi_ekologichnoyi_kulturi#849.

4. Лучанська В.В. Методологічні підстави теоретичного аналізу екології культури в інформаційному суспільстві: Монографія / В. В. Лучанська. - Рівне: Рівненський державний гуманітарний університет, 2011. - 194 с.

ТЕХНІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ДРЕНАЖНИХ СИСТЕМ ПРАВОБЕРЕЖЖЯ м. КИЄВА

Бабичев В.С., Ісаєв С.Д.

Національний університет «Києво-Могилянська Академія», Київ, Україна
1babi99chev6@gmail.com

Правобережна частина території Києва в різні часи існування міста зазнавала впливу різних процесів природного та антропогенного характеру. Схили правого берега Дніпра складені товщею лесоподібних суглинків, моренних відкладів, бурих і строкатих глин, полтавських пісків, які трансгресивно залягають на потужній, витриманій товщі київських мергелів. Розріз містить прошарки глин, що викликає порушення стабільності порід і зазнає руйнування у зв'язку з діяльністю підземних та поверхневих вод [1].

Однією зі складових міста Києва є дренажно-штовальні системи (ДШС) як невід'ємний елемент збереження довкілля, що знаходиться під впливом діяльності людини. Вони взаємопов'язані з поверхневим ландшафтом циркуляцією ґрунтових вод і повітряних мас, регуляцією дренажу, біогенними чинниками.

У Києві діє понад 118 прохідних ДШС різних конструкцій, сумарною довжиною близько 60 тис. м. Вироби відрізняються за призначенням, часом спорудження, конструкцією та локалізацією на схилах [2]. Найдавніші з них будувалися у вигляді цегляних галерей, у 30-х рр. XX ст. – трапецієподібні, з 70-х рр. застосовували щитову проходку. Однією з особливостей походження назви природної чи антропогенної підземної формації є прив'язка до географічного положення.

Виділяють окремі типи підземних антропогенних порожнин: скит, храмова печерна система, фортифікаційна або оборонна споруди, штольня або шахта, дренажна система або технічний водовідвідний тунель тощо [1]. Портали ДШС можна розглядати як своєрідні природно-техногенні системи, в яких відбувається сучасне мінералоутворення. Воно спровоковане природними процесами і за своїми умовами нагадує формування мінералів у породних порожнинах, проте відрізняється діапазоном коливань температури, вологості, складу розчинів, вмістом CO_2 . Без вживання заходів дренажу можна прогнозувати розвиток деформацій схилів та підтоплення підземними та поверхневими водами. Такі фактори за аномальних проявах гідро-метеорологічних процесів можуть загрожувати знищенню ландшафтів міста.

На основі аналізу дренажних штольневих систем, розташованих на правому схилі Дніпра в межах м. Києва показано особливості їх будови та значення для збереження ландшафту. Екологічний стан дренажної системи відіграє важливу роль в зміцненні схилів правобережжя міста, що запобігає ерозійно-гравітаційним процесам. Ведення робіт щодо технічного обслуговування, утримання в належному стані та ремонту зруйнованих ділянок ДШС є надзвичайно важливим та необхідним завданням, яке покладено на спеціалізоване управління протизсувних підземних робіт.

Література

1. Коцюба А. Особливості створення спелесто-рекреаційних маршрутів в м.Києві // Первий независимый научный вестник. - 2015. – № 2. - С. 9 – 14.
2. Селівачова У.М. Типізація мінеральних новоутворень дренажно-штольневих систем м. Києва / 36. наук. пр. Інституту геологічних наук НАН України. – 2008. – Вип 1. – С. 165 - 172.